

porovala. Nedostačuje pouhé prohlášení rozsudku, že skutková podstata trestného činu jest plně dána, není-li zároveň zjištěním skutečností tvořících zákonné znaky trestného činu umožněno zrušovacímu soudu přezkoumati, zda nalézací soud správně použil zákona.

Čís. 4075.

Byla-li poslanecká sněmovna rozpuštěna, může býti pachatel stíhán pro trestné činy, spáchané v době, co byl jejím členem (kdy požíval práva imunity).

(Rozh. ze dne 14. února 1931, Zm II 216/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 13. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem výzvy k trestným činům podle § 15 čis. 3 zák. na ochr. rep. čis. 50/23, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podle protokolu o hlavním přelíčení obhájce obžalovaného navrhl, by bylo dotázáno předsednictvo poslanecké sněmovny, proč se imunitní výbor nevyjádřil o stíhání (nestíhání) obžalovaného poslance. Soud návrh zamítl jako bezpředmětný s odůvodněním, že rozpuštěním poslanecké sněmovny 25. září 1929 pozbyl obžalovaný imunity. Do zamítnutí onoho návrhu stěžuje si zmateční stížnost podle § 281 čis. 4 tr. ř., vykládajíc, že v nerozhodnutí imunitního výboru a v rozpuštění poslanecké sněmovny nelze spatřovati souhlas sněmovny s vydáním poslance, že se nerozumí samo sebou, že rozpuštěním sněmovny pozbývá poslanec imunity i pro ty trestné činy, jichž se dopustil v době, kdy požíval imunity, že nelze z toho, že někdo přestal býti členem Národního shromáždění, vyvozovati, že již proto může býti trestně stíhán, třebaš trestný čin spáchal v době, kdy požíval práva imunity. Tento výklad a názor zmateční stížnosti přičí se jasnému doslovu § 24 ústavní listiny (čis. 121/20 sb. z. a n.): »K jakémukoli trestnímu nebo kárnému stíhání člena Národního shromáždění pro jiné činy neb opomenutí jest třeba souhlasu příslušné sněmovny. Odepře-li sněmovna souhlas, jest stíhání na vždy vyloučeno.« Ustanovení to předpokládá, že trvá zasedání Národního shromáždění, a členství v něm. Rozpuštěním poslanecké sněmovny Národního shromáždění zanikla její jsoucnost, zaniklo členství v ní, obžalovaný přestal býti členem poslanecké sněmovny, tím pozbyl poslanecké imunity, může býti stíhán pro trestné činy, spáchané v době, co byl členem poslanecké sněmovny, a není třeba souhlasu poslanecké sněmovny nově zvoleného Národního shromáždění právě proto, že obžalovaný není jejím členem. Zamítnutím obhájce návrhu nebylo nesprávně použito ani zákona ani zásady trestního řízení, jichž šetřiti káže podstata řízení, zabezpečující obhajování.